

XXb
box

J. N. Bruun

Bøn efter prædiken, medens Norge
har krig mod Sverige

[Bergen 1814]

UBBSP
ES
Box
XXb
Bru

95d066636

XXV BRU

Bøn efter Prædiken,
 medens Norge har Krig mod Sverrig,
 efter
 Kong Christian Frederiks Befaling
 forfattet
 for Bergens Stift
 af
 J. N. Brun.

Gud! vær os naadig efter Din Miskundhed! udslæt vore Overtrædelser
 efter Din store Barmhertighed! For Dig, ja for Dig allene have vi syndet.
 Men Du gav os Din Søn, Han gav sig selv for os. Straffen ligger paa
 Ham, paadet vi skulle have Fred; thi tilbede vi Dig, o Almagtigel! i Jesu
 Navn med Frimodighed, som en forsonet Fader: Svels os, Gud! ved Dit
 Navn, og stil os Ret med Din Magt; thi Fremmede staae op imod os,
 Tyranner søge vor Undergang; de sætte ikke Gud for sig. Vi elskede
 gennem Aarhundrede vort norske Broder-Samfund, og det var jo Dig, o
 Fader! behageligt, at Brødre boede endrægtelig tilsammen. Vi bleve Fa-
 derløse, vi rakte hverandre Broderhaand mod Adfredelse, mod fremmed Her-
 skab, for at leve som en lille hjertlig Familie indenfor disse Klipper. Vi kaldte
 dette Selvstændighed, og til dens Forsvar med Liv og Blod sammensvære vi
 os for Dit Ansigt i Dit Huus ved den helligste Eed. Nu angribes den,
 nu gjælder det at modstaae indtil Blodet. Stryk os, vor Kræftes Gud! til
 at blive vor Eed troe, og heller at besegle denne Trostaa med Døden, end
 leve som nedrige Meen-Cedere, uden at kunne vente i nogen Nød Hjælp af Gud,
 eller Trost af hans hellige Ord; thi enhver af os sagde jo for Dit Ansigt:
 GAA

Saa sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord. Vi trængte til Konge. Du sendte os en Fjerde, saadan, som Du kun skænker det Folk, Du vil udmærke med jordisk Lyfsalighed, gjør os nu denne Din Naade, denne vor Konge værdige, den vi annammede med Taksigelse af Din Haand; den vi valgte frivilligen og eenstemmigen tilsvore Endighed og Trofskab; ligesom han tilsvor os faderlig Konge-Bestyrrelse og Omforg. Han holder sin Eed som den sande store Mand, trods Farer og Trudsel. Forbyde Gud, at vi skulle bryde Vores, ophøre at være Mand, og — Nordmænd brændemærkes med fortjent Skændsel i Eftertidens Aarbøger. O Gud! Du seer, at Han, for at skaffe os Maaneders Pusterum og Betænkningstid, tilbønder vor graadige Fiende at ville nedlægge i Folkets Skjød den Krone, Du og Folket gav Ham, at Han ikke holdt det for et Nøv at være Konge lig, opheiet, som Han sølede sig ved Sjæle-Udel over Kroner og Diademer. Men Du seer og hvorledes vor Uven forsmæder denne Mennekesvennens Selvpoffelse, lær os at skjenne paa hvad vi her gjøre for Ham, som gjør saa meget for os! Straf os dog aldrig saa haardt, at Du blot skulde vise os denne Din Udvalgte, for at lade os se, hvad vi tabte, hvad vi savnede i Ham! Nei! her ere vi Dine Børn omkring Din Naades Trone med vore brændende Bønner for vor allernaadigste Konge Christian Frederik! byd Dine Engle at de bære Ham paa alle Hans Beie! Lad Norges Krone blomstre paa Hans Hoved indtil graae Haar, indtil Hans Kongelige Hoied Kronprindsen Frederik Carl Christian er bleven moden og har lært af Faderen hvad det er at være virkelig stor. O! Du, som kan styrke de Faa mod de Mange, byd Seier at gaae frem for os og Stræk mod vore Fiender! Du seer, at Konge og Folk i Norge kun vil Selobestjærmelse, kun indvortes Borgerheld, var Du vor, var den gode Sags Tilflugt og Styrke, saa frygte vi ikke; og skulle vi døe i denne Kamp, saa døde vi dog Dig og vor Eed og vort Land og vor Konge troe, og Nutid og Eftertid skulde sige: Nordmænd kunde overvindes, men ikke vanæres. Thi hæng Tungen fast ved dens Gummie, som nu vil indtale i Landsmands Dre Mismod og Frygt! Han være vor Trofskabs, vor Vres, vort Brodersamfunds Fiende. Bestjærm, o Gud! dette skjælle Folk fra Besmittelse, om der fandtes nogen saadan pestbetændt Nordmand iblandt os! Lær os at huke ham, om det er quindagtig Feigthed; men at sje ham som en Udsending fra Helvede, om det var af forræderisk Lyst han prædikede sit Umuelighedens Sprog, og indslodde det i broderlig

Hans! hør vor Bøn! Han og vi binde Dig til Dit Løfte: Kald paa mig
i din Nød, og jeg vil udfrie dig, og du skal prise mig. Herre Zebaoth!
Krigsherrens Gud! Du styrer magtigste Troner med Din Munds Aande,
og besætter de søgtere Smaa, Du nedfattede nylig den dybt, som nylig
skrællede alle dem, som nu ville skrælle os. Din Arm er endnu ikke
forkortet. Udraf den til Beskjærmelse over vor Konge og vort Folk!
Giv vor Raadsmænds Aem Bjerne-Streke! Hans Varm Løve-Mod! vore
Vaaben Kraft, som Din Almagts Lyststraale! Vi, som ikke kunne gaae
i Krig, Ddinger, Krøblinge, Dvinder, naar Fader og Søn og Faste-
mand deer i ærefuld Kamp for Fødeland, tag de Faldne som Pligt-Offet
af vor Haand, og giv os at kunne sige: Herren gav, Herren tog, Herrens
Navn være Lovet! Men spar dem, om du vil, send os dem tilbage med
Seier og Fred! For Altid lad dem og os findes alle vor Sed tro i
Liv og Død! Vi fornye den end engang for dit Ansigt, at vi ville vove
Liv og Blod og Alt for Norges Selvstændighed og nu for vor dyrebare
Konge. Saa sandt hjælpe os Gud og hans hellige Ord! Amen.



broderlig Varsels Aand. Nei, giv os een Aand alle! Dval i alle gammel
Nordmands Aand! Ja, forny en stadig Aand inden i os, naar Proverne
blive haarde! Gud see Lov! paa vor nu levende Slægt hviler dog ingen
Folkeshynd, intet Kongemord, ingen brudt Trofæbs-Eed mod Fyrste eller Føde-
land. Men dog — vi have syndet mod dig, vor Fader! ringeagtet Dit Ord,
forsømt Din Dyrløse. Forlad os disse og alle vore Synder for Jesu Skyld!
og frelser Du os nu fra dem, som ville opsluge os, saa love vi ved Din
Aands og Naades Bistand at ville herefter holde Dit Ord heit og i Ære,
og frelste af vore Fienders Haand at tjene Dig i Hellighed og Nersærd
alle vore Livets Dage. Men var i Dit urandsfagelige Naad norsk Folkemavn
bestemt til Udsettelse, saa lad dog vore Navne findes skrevne i Livsens Bog,
og os, som stode og faldt med Ære, kun ved Døden indgaae til Dit evige
Herligheds Rige. Og saaledes vide vi vist, at denne vor Ben dog ikke
spotter Dit allerhelligste Navn: Som vi her, saa kunde dog ikke vor Fiende
bede i denne Krig, om han ellers troer at behøve Din Hjælp til at fremme
sin Hensigt mod os. Hvad kunde han nu bedende sige? "Gud giv os
"Lykke til at røve fremmed Land, til at undertrykke fredelig Grande, til at
"udhungre dem, som ikke berøvede os en smule Brød; eller, for at skaane
"Blods Udgydelse, slaae Norsken med Blindhed, at han ikke maa see den
"Krog, vi skjule med glimrende Lofiers Madding! eller omfå de Norske!
"udend af deres lodne Barm al Høielse af Ære, Selostændighed og Kjær-
"lighed til Fødeland! Indgiv dem den Taalmodighed, som findes hos Dre
"og Usen, at lade dem, uden al Modstridighed, lede fra een Huusboudes
"Krybbe til en Andens!" Giver vel ikke svensk Regjering sin Ben, om
den bruger nogen, disse Ord. Du, o Hjertegrandsker, seer dog, at dette
er hans Villie, hans Dnske, hans Hensigt. Vi bede derimod kun den
Moisommes Ben: Lad Enhver beholde Sit ubeskaaret! Giv os Fred med
Alle, endog med den Nabo, som var os saa gram! og giv os saa kristen
Kjærlighed til at glemme alt Ondt! Giv os Brød af den Jord, vi selv
dyrke! Fisk af det Hav, hvor der er nok tilovers for alle! vore Skibe Frihed
til at beseile Havet, som er bredt nok for alle Verdens Flaader til at flyde
ved Siden af hverandre. Vi bede for vor egen Konge, som er det med
saa hæderlig Ret som nogen Konge paa Jorden. Han beder ikke selv om
Erobrerens Storhed, men om den, som er ulige større, at blive hvad han
allerede er: stor i alle taknemmelige Nordmands Hjertes! Herrel! hør
Hans



